

S

A

CH

10.

9.

ROČNÍK

1.

2.

10

10

VYDÁVÁ VÍCELETÉ GYMNAZIUM VYŠKOV

10.

○BSAH

Z NAŠÍ ŠKOLY

3 LYŽAŘSKÝ VÝCVIK

4 POLSKO

7 SLAVKOV

8 TYFLOCENTRUM

10 TANEČNÍ

11 PLANETA ZEMĚ:
3000

R ROZHOVOR S...

12 PANÍ UČITELKOU:
MÁSLOVOU

13 ANKETNÍ ROZHOVOR

N ĚCO Z KULTURY

14 ČLOVĚK ČÍSLO 1

17 NEW MOON

20 HUDBA

21 PRO MOŘAVÁKY

R ECENZE

22 PC HRY

25 ASSASSIN'S CREED

Nazdar!

Opět Vás zdraví časopis ŠACH. V tomhle chladném a sněžném období se Vám bude jistě hodit víc než kdy dřív. Uvařte si čaj, vlezte si pod teplou peřinu a v klidu si přečtěte náš časopis.

VAŠE REDAKCE

E

Lyžařský výcvik SA,SB

Hochzillertal 15. -21. 12. 2009

Na "lyžák" jsme vyrazili v 22:00 hod. autobusem z parkoviště u nemocnice. Rozloučili jsme se s rodiči, třídními učitelkami, předali jsme doklad o lyžích, naložili kufry do přívěsu a mohli jsme vyjet. Jela s námi paní učitelka Turková a Daněčková a pan Zavadil.

Přijeli jsme na místo kolem 10:00 hodiny a vybalili jsme si věci. Hned odpoledne jsme šli na svah se svými instruktory přidělenými podle družstev. Lyžovalo se krásně. Bylo hezké počasí a pohled na hory byl také moc pěkný. V 18:00 hod jsme chodili na večeři a v 19:00 hod. bývala přednáška, poté večerní program a ve 22:00 večerka.

Ráno v 7:30 byl budíček a v 8:00 snídaně. Poté se šlo vždy 3 hodiny lyžovat a ve 12:00 nás čekal oběd. Po poledním klidu se vyrazilo zase na 3 hodiny lyžovat.

A co program přednášek? Byly o bezpečnosti na svahu, dobré výstroji a o první pomoci. A ve večerním programu se hrály vždy hry. Poslední večer jsme si uspořádali diskotéku.

Lyžák se ovšem neobešel bez zranění - od těch menších až po ty trochu větší ☺. Byl však s námi pan doktor Deduch a všechny ošetřil.

Když nastal den odjezdu, tak jsme si sbalili věci a ještě párkrát zalyžovali a okolo 16:00 jsme odjížděli. V autobusu nám pan řidič uvařil párky na večeři a pustil pár filmů. Vrátili jsme se okolo 2:00 hodiny ráno. Lyžák se všem určitě líbil a byli jsme rádi, že jsme na něj mohli jet. Zůstalo nám plno zážitků na hodně dlouhou dobu ☺.

Mart'a, SA

Anketa

Nejvíce se nám líbilo: Lyžování a okolní příroda byla nádherná.

Nelíbilo se nám: Pokoje a některým z nás nechutnalo jídlo.

Změnit bychom chtěli: Jídlo a vybavení .

Lyžařský výcvik bychom oznámkovali známkou 2.

Matěj, SA

Polsko – 5.-6. 11.2009

V Polsku jsem byla již potřetí... Poprvé, když jsem ještě chodila do primy, byla nejmladší z nejmladších. Podruhé, když jsem chodila do sekundy a byla jsem šťastná, že už nejsem ta nová, nebo ta: „Hele! Ta je ale malá, že?“ Nyní jsem v kvartě. Nejstarší z nejmladších... Potřetí jsem navštívila Polsko. Nikdy mě nepřestalo udivovat! Noční uličky Krakova, vůně preclíků, řeč, z které jsem dokázala pochytit jen pár slov... Taky ta hudba muzikantů, které jsem v davu lidí nedokázala nikdy najít. Klapot koňských kopyt po dlažbě... To, když se věže vysokých kostelů rozezněly a vítr nesl jejich ozvěnu až kamsi dál... A snad i ty monumentální stavby, které v noci byly osvětleny kužely mdlých světel zabudovaných v samotné zemi. Ne. Nikdy mě Krakov i celé Polsko nepřestalo udivovat. Zvlášť tato třetí cesta, kdy jsem jela se svými přáteli. Byla to dějepisná a zeměpisná exkurze, v které nás vedl pan učitel Tvrďoch, jeho kamarád (a později i náš ☺) Tom z Brna, pan učitel Kudlička a paní učitelka Drábková. Dva dny. Jedna noc... A spousta nových zážitků! Pohodlně se posad', milý čtenáři. Neboť nyní Ti budu vyprávět své postřehy, dojmy a myšlenky!

Bylo brzo ráno... Plno zívání a všeobecné ospalosti. Slunce se ještě ani nevyhouplo na nebe, a tak jsme stáli a unaveně sledovali další pomalu trousící se ospalce. Autobus tiše předl. Bylo nám jasné, že je uvnitř teplo! Není divu, že jsme se tlačili dopředu a ostatním ukazovali, jak se má správně předbíhat! Nicméně... Zima na některé z nás (i na mě) působila spíš jako dokonalý “probouzeč”.

Dopadlo to tak, že jsme rušili ty, co zima ukolébala. Díky tomu jsme se stali sběrači nadávek. A ti, co nám nadávali, rušili ostatní. Takže se brzy stali taky sběrači. Jak překrásné to ráno! Plno smíchu! Křiku! Zlata vycházejícího slunce, lámajícího se v mlze... Započal maraton – “Schválně, kdo vyfotí víc!” Brzy jsem zjistila, že vůbec nevadilo, že jsem si s sebou nevezla foťák. Nejen proto, že bych byla násilným přemlouváním, kterému já prostě se smíchem neodolám, donucena zapojit se do toho maratonu, ale i proto, že fotek bylo jednoduše už v těch pár hodinách, než jsme přijeli na první zastávku v Polsku, moc!

Nelidská... Krutá... A především pak až děsivě pravdivá. Taková byla Osvětim. Naše první zastávka v Polsku. Pro mnoho lidí to byla ta poslední... Dlouho jsem nedokázala pochopit, jak může člověk vymyslet něco jako koncentrační tábor. Proč by to dělal? A přesto... Pravda byla taková, že lidé umírali jen kvůli názorům. Kvůli původu... Mladí... Staří... Muži... Ženy... Děti... Ti, co vlastnili malý obchod někde v zapadlé uličce... Ti, co učili na školách... Ti, co měli rodiny... Malá vnoučata... Milující ženy a muži.

Starostliví rodiče. Dobří přátelé... Ti, co měli své názory. Své myšlenky. Ti, co milovali život. Ti, co plakali pro svobodu. Umírali tam.

Naši skupinu prováděla postarší paní. Mluvila tiše. Šli jsme za ní uličkami mezi původními patrovými domy. Rostly tam stromy, keře... Člověk by lehce dokázal sklouznout do iluze, že se zde nezabíjelo a nemučilo. Chodili jsme po vyšlapaných schodech v jednotlivých blocích. V některých byly vystaveny hromady vlasů, které Němci Židům ostříhali a pak je prodávali, třeba jako podšívky do kabátů. V některých brýle, které zůstaly po lidech, kteří byli zapomenuti a zůstaly po nich jen ty opálené a zašpiněné brýle. Jen to málo. V některých byly haldy kufrů, které si s sebou lidé přivázeli... V některých jen fotografie...

Ta paní Osvětim zažila... Vyprávěla nám, jak lidé šli na smrt zastřelením. Nikdo je neviděl. Jen slyšeli, jak hrdě zpívají. Jen to... Poslední náznak vzdoru. Jen to... Nic jiného než vzpomínka nezbyla. A i ta vzpomínka pomalu bledne a mizí.

Druhá zastávka - jen o půl hodiny dál. Další koncentrační tábor. Březinka. Tentokrát tam však nebyly patrové domy, ani stromy... Zhoła nic. Byla to jen dlouhá pláň, na které čněly stovky trosek velkých dřevěných domů, vystavených v řadách. Byl to takový koncentrační tábor, jaký jsem si představovala. Jako si představovali snad všichni. Krkavci pěli svou píseň, mlha se válela u země. Až v Březince si člověk pořádně uvědomil tu syrovou krutost... Nenávist! Bylo to místo, kde spravedlnost neexistovala. Snad se tehdy na to slovo dočista zapomnělo.

Každá rozpraskaná dřevěná budova měla ve svých stěnách příběhy stovek a stovek lidí, kteří tudy prošli. Ať už to byli odsouzení a zároveň nevinní, nebo ti, co se stali soudci a přitom to byli vrahové samotné naděje všech těch lidí, kterým zabili někoho z rodiny... Nebo jen mlčenlivě přihlíželi vraždám. Stále a stále.

Na ty stovky příběhů nespravedlivých by nemělo být zapomenuto...

Skleslou náladu a ponuré myšlenky v autobuse však opět nahradilo nekonečné povídání. Jeli jsme se ubytovat! Celou cestu nás obklopovala nepropustná mlha, takže jsme neviděli vlastně vůbec nic! Polovina času z jízdy na vysokoškolské koleje, zabrala jízda Krakovem. Nekonečné stání a kroužení. Smáli jsme se. Koncentrační tábory byly za námi. Nevadila nám ani ta mlha...

Vysokoškolské koleje byly větší, než si kdo z nás uměl představit. K tomu dvoulůžkové pokoje, sprchy na pokojích byla samozřejmost. Studenti rozptýlení do čtyř pater! (Téměř nemožno všechny zkontrolovat.)

Já a Mango jsme měly to štěstí/neštěstí, že naše patro bylo právě patro učitelů... O zábavu bylo postaráno. Než jsme však mohli projít a najít všechna místa odlehlá i místa, která žila společenskou zábavou Poláků (tedy hudbou,

tancem a alkoholem), vyrazili jsme na procházku noční Kaziměří (židovskou částí Krakova).

Samozřejmě, já, Mango, nejmenovaná Verunka a nejmenovaná Simonka, jsme ihned po obřím kebabu, který jsme zdolávaly s největšími obtížemi (musím přiznat... svůj kebab jsem nezdolala.), vyšly vstříc obchodům, které nás přímo hypnoticky přitahovaly. Procházely jsme úzkými uličkami, za námi dlouhé stíny... Podél rušných silnic... V davech lidí...

Nachvíli jsme zůstaly sedět v jedné zapadlé restauraci u baru s jedním velice příjemným Polákem. Vůbec nám nevadilo, že on mluví polsky a my česky. Rozuměli jsme si! A když ne? Na řadu přišla angličtina. (Tu jsem hlavně praktikovala já a děvčata se na za to na mě zlobila, protože mi chtěly ukázat, že si s tím mladým chlapíkem dorozumíme i bez dalšího jazyka. Měly pravdu! Za to se jim veřejně omlouvám ☺)

Z Kaziměře jsme šli dlouhou cestu kolem Wisly. Čím víc se připozdívalo, tím větší byla zima a mlha. Brzy jsme ani neviděli hladinu a před sebou jsme rozpoznávali jen pár metrů chodníku. Přesto jsme se šťastně a ve zdraví dokázali dostat na ubytovnu...

Na závěr prvního dne v Polsku bych snad jen mohla napsat - večerka ve 23:00

Další chladné ráno jsme ospalí rovnou vyrazili do centra Krakova přes velký hrad Wawel. Centrum Krakova bylo takové, jaké jsem si ho pamatovala. Plné lidí, holubů, krásných kostelů a chrámů, restaurací, kočárů, muzikantů... Bylo to to obří náměstí. Než jsme prošli, vše co pan učitel Tvrd'och chtěl, abychom viděli, byl čas oběda.

Ve tři hodiny jsme opět nasedali do autobusu a jeli jsme na poslední zastávku v Polsku. Do solného dolu Wieliczka. A proto, že jsem tam už taky byla, začala jsem všem povídat o těch mnoha schodech dolů. Nechtěli mi věřit. Už nevím, kolik přesně schodů jsme sešli... Snad několik stovek. Možná víc.

Procházeli jsme dlouhými solnými chodbami a velkými sály. Téměř každá druhá místnost byla kaplička. Nedivím se, horníci téměř denně o někoho přišli při zapalování metanu. Protože bylo téměř vše ze soli, několik odvážlivců nezapomnělo olíznout stěnu.

Než jsme opět projeli hranice, dostali jsme možnost utratit všechny drobné zloté na benzínové stanici. Exkurze skončila návratem do Vyškova asi ve 23 hodin. Myslím, že můžu napsat za všechny, že se nám líbila, jen byla opravdu hodně krátká.

Papája

Slavkov

Mise: Slavkov

Účel: Poznání historie a nové zažitky

Členové: TA a TB

Trvání Mise: 7:55-16:00

Jako každá tercie, tak i my, jsme si zažili Slavkov. Školní akci, na kterou se určitě vždy těší náš milý třídní učitel Lukáš Tvrďoch. Začalo to nevinně, všichni jsme se sešli v 7:50 pod školou, v 7:55 přiběhl pan učitel Tvrďoch.

Při cestě autobusem jsme si měli vypsát pracovní list, protože pak na něj – podle pana učitele – nebude čas. Měl pravdu, ale ne tak docela. Řešení, které vymyslel, nás nutilo v jedoucím autobuse psát do předem připravených papírů informace, které nám sám pan učitel podával. To se ovšem lépe říkalo, než dělalo. Písmo bylo nečitelné a nálada nebyla moc dobrá.

Nálada se nezlepšila ani po první zastávce : Bučovický zámek, do kterého jsme bohužel nemohli. Další zastávky však stály zato. Mohli jsme si zasoutěžit - v praskání balonku s pistolkou. Zajímavá byla místnost, ve které v jednom rohu promluvíte a v druhém rohu vás slyší, ale nikdo jiný neslyší. Prošli jsme také úžasné muzeum a nafotili se v uniformách. A nakonec jsme se najedli dobré polévky, kterou nám připravili dva místní vojáci, kteří o nás po celý pobyt pečovali.

Celou misi hodnotím kladně a všem primánům a sekundánům vzkazuji, že se mají na co těšit.

Mates

Ahojky... Takže jsem tady znovu po dlouhé době s novým dotazníkem. Tentokrát jsem se ptala tercií :

1. Líbil se Vám zámek ve Slavkově, který jsme navštívili...?

A: ano: 43% B: ne: 24% C: částečně: 33%

2. A co program? Byli jste spokojeni...?

A: ano: 71% B: ne: 10% C: částečně: 19%

3. Bavilo Vás to tam, včetně jízdy autobusem...?

A: ano: 81% B: ne: 14% C: částečně: 4%

4. Pamatujete si ještě něco z exkurze...?

A: ano: 24% B: ne: 33% C: částečně: 43%

5. Chutnala Vám polévka...?

A: ano: 95% B: ne: 4% C: částečně: 1%

Andy

TYFLOCENTRUM

Kdy : 24.11.2009

Kde : Regionální pracoviště Vyškov (v budově ZŠ – Letní pole)

Co : Den otevřených dveří

V úterý 24.11.2009 jsme my - studenti prim a sekund měli možnost nahlédnout do světa zrakově postižených. Byla to zajímavá zkušenost. Dozvěděli jsme se víc o životě nevidomých, např. jaké používají speciální pomůcky, aby si například nepřelili čaj nebo kávu v hrnku, oblečení si barevně správně sladili, nebo mohli používat počítač. Bylo to velmi zajímavé a i zábavné. Dokonce jsme si mohli vyzkoušet i chůzi se slepeckou holí. Také jsme se setkali se zrakově postiženou paní Janou, která nám o všem dopodrobna vyprávěla. Vysvětlovala nám, k čemu slouží jaká pomůcka a k čemu se používá. Většinu jsme si mohli také sami vyzkoušet. Bylo to velmi poučné.

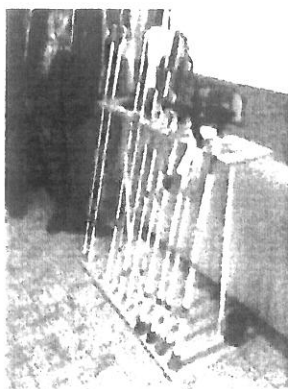
Základ slova pochází z řeckého TYFLOS - slepý. TyfloCentrum představuje místo, kde se schází nevidomí a slabozrací lidé a kde nacházejí pomoc při svém nelehkém údělu.

Základ TYFLO se používá ve speciální pedagogické disciplíně, která se zabývá rozvojem, výchovou a vzděláváním zrakově postižených, Tyflopédie. Věda, která zevšeobecňuje to, co přinášejí různé vědy k otázce života člověka s poškozením zraku i jeho důsledky se nazývá Tyflogie.

Co všechno jsme poznali, viděli a mohli si i něco vyzkoušet:

Kalendář pro nevidomé

Slepecké hole

Slepecký pes

Čtecí zařízení pro nevidomé s hlasovým výstupem
Zvětšovací televizní lupa se zvětšovacím programem
Zápisník pro nevidomé s hlasovým výstupem
Detektor vlhkosti

SLEPEČTÍ PSI : Cena vodícího psa se pohybuje kolem 190 000,-. Zato je jeho pořizovací cena hrazena až do výše 100% sociálními odbory úřadů s rozšířenou působností (městské a obvodní úřady). Lze bez nadsázky říci, že více než 50% dobrého vodícího psa dělá jeho povaha. Finanční náklady na výcvik jsou hodně vysoké, ale je potřeba vzít v úvahu, že se do tlapek vycvičeného psa vkládá přinejmenším zdraví zrakově postiženého člověka.

BRAILLOVO PÍSMO : Braillovo písmo je nejpoužívanější pro tisk knih a materiálů pro nevidomé, jeho podstata je velice jednoduchá. S oblibou lze Braillovo písmo použít jako kvalitní šifru. Pokud se to nechá vyděrovat (prostě použije se plastické písmo, jak jej používají nevidomí), má to velice zajímavý a nezapomenutelný efekt.

A 1	B 2	C 3	D 4	E 5
F 6	G 7	H 8	I 9	J 0
K	L	M	N	O
P	Q	R	S	T
U	V	W	X	Y
Z				
	číslo	Malé písmeno	Velké písmeno	

CHCETE POMOCI ? :

Konto pastelka : 87777 ve tvaru : DMS PASTELKA

Tyflocentrum : www.tyflocentrum.cz

Vodící psi : www.vycvikvodicichpsu.cz , Účet – 1833008028/2400

M+D+T

Taneční II.

Nevím, jestli si vzpomínáte, ale v minulém čísle ŠACHu jsem měla malý článek o tanečních.

Všechny lekce mám za sebou (troufám si tvrdit že úspěšně), Prodloužená-to je už dávno jenom odrážka v diáři a vzpomínky na Dokončenou na mě dýchají už jen z fotek.

Vytáhnu krabici, otevřu album a pokusím se Vám celý ten kolotoč jménem Dokončená nějak popsat.

Sraz jsme měli v 18.00 v PDAčku. Hodinu před slavnostní polonézou. Museli jsme všechno pečlivě docvičit a vyzkoušet si pohyb ve velkém sále. Celá podlaha byla totiž vyleštěná tak důkladně, že chvíli po zahájení se někdo natáhl hned u dveří.

Při slavnostní polonéze se rodiče mohli pokochat svými nádhernými dětmi a učitelé nemohli pochopit, jak mohou takoví studenti házet křídou po třídě, svačit v hodinách a přisprostle na sebe pořvát.

Celý zbytek večera se pak střídali taneční série s různými předváděčkami šatů a tanců a taneční parket se zaplňoval (i úměrně tomu, jak stoupala hladina promile v krvi ☺).

Celý taneční kurz hodnotím velkým plus. Tancovat se naučili snad všichni a starší generace budou mít zase dlouho na co vzpomínat.

Katka Vrbacká, XA

Učíme se nejen ve škole...

Ahoj, tak už jsme tu zase. Tentokrát vám připomeneme expedici nazvanou Indie, což je další zajímavý projekt PLANETY ZEMĚ 3000, jak jistě souhlasíte.

Tento projekt nám alespoň trochu přiblížil i život obyvatel. Dozvěděli jsme se, že dějištěm celého jejich života jsou ulice, kde se nachází nejen spousta automobilů, ale hlavně obyvatel.

62 % obyvatelstva se živí zemědělstvím. Pěstuje se zde hlavně rýže, proso, pšenice, fazole, mango, ořechy a čajovník.

Jsou tu také bohatá ložiska ropy a uhlí, která poskytují energii továrnám a ty vyrábějí více než polovinu elektrické energie, která se v zemi spotřebuje.

Vedle tradičních výrobků, např. bavlny a hedvábí, se zde vyrábějí těžké stroje a elektronika.

Zvláštní je, že v této zemi vybírají rodiče svým dětem partnery. A ti se pak bez jakéhokoliv odporu musí vzít. A proto je svatba spíše pro dívky smutnou událostí než veselící.

Myslíme si, že to byla velmi zajímavá přednáška z dalšího koutu naší planety a že se všem moc líbila.

Míša a Lucka, SA ☺

Rozhovor s paní učitelkou Máslovou

Ahoj, opět se hlásí Monča a Kika. Tentokrát s rozhovorem s naší novou zeměpisářkou paní učitelkou Máslovou. Jedno ráno jsme se s ní sešly a položily jí několik otázek, na které nám odpověděla následovně...

1) Jak se Vám na této škole učí?

Dobře se mi učí, protože jsou tady fajn děti a učitelský sbor.

2) Co žáci?

Jsou snaživí, zvědaví, ale mají až moc temperamentu a potřebují se někde vyřádit.

3) Jaká je asi Vaše oblíbená barva?

Momentálně fialová.

4) Učila jste i na jiné škole?

Ne.

5) Čtete si někdy časopis Šach?

Ne.

6) Jaké země jste zatím navštívila?

Kubu, Řecko, Francii, Německo, Rakousko, Itálii, Slovensko, Maďarsko a chystám se do Norska.

7) Jaké předměty Vás ve škole bavily?

Zeměpis, tělocvik, přírodopis.

8) Čím jste chtěla být v dětství?

Učitelkou a nebo majitelkou restaurace.

9) Jak nejraději trávíte volný čas?

V létě asi na kole, cestováním a v zimě na horách.

Ahoj příště

Anketní rozhovor

Tak zase jsme tu - Pavla Záhorová a Petr Sup. Tentokrát přinášíme nejzajímavější odpovědi na naše otázky (ptali jsme se náhodně kolemjdoucích – ve Vyškově).

1.) Co si myslíte o chování a stylu oblékání dnešní mládeže?

Paní Z.: „Chování se mi vůbec nelíbí, ani v autobusu mě nepustí sednout! A oblékání? No holky nosí kalhoty tak nízko, že jim leze z kalhot skoro celej zadek! A u kluků... ti mají rozkrok až pod kolenama!“

Pan B: „Chování se mi teda vůbec nelíbí, když jdou po městě, mluví sprostě jak dlaždiči! Styl oblékání u děvčat se mi docela líbí. Kluci mají pas od kalhot až pod zadkem. A jak nosí na hlavě ty dredy, to je hrůza! Kolik verbeže se jim tam musí držet?!“

Paní S.: „Já to jejich chování nějak nevnímám, ale kamarádka mi říkala, že je upozorňovala na to, at' se trochu uklidní s tím nadáváním. A oni ji poslali do háje, ale řekli to mnohem hůř! A oblékání u děvčat se mi líbí, protože tak chodím oblékaná taky. Kluci se oblékají taky dobře, ale to chování...“

2.) Líbí se Vám dnešní styl hudby?

Paní Z.: „Já ji neposlouchám, ale když kolem mě po chodníku projdou kluci a hrají jim ty mobily, tak těm slovům ani nerozumím.“

Pan B.: „ Můj vnuk takovou hudbu poslouchá. Mně se to tedy nelíbí, to je samé Tuc, Tuc, Tuc a nadávky.“

Paní S.: „Moje dcera to poslouchá, takže jsem tomu přišla na chuť. Sprosté písničky se mi nelíbí, ale zbytek ano. Já jsem taková máma puberťačka.“

Naše odpovědi :

Pavla :

Jak se lidé oblékají - nemám co vytknout. A chování? Mohlo by být u některých lepší.

Mně se líbí styl R'n'B, hip hop, ale metal ne.

Petr : Samozřejmě líbí se mi, jak se obléká dnešní mládež – sám se také tak oblékám. Poslouchám stejnou hudbu jako Pavla.

Pa P+P

Člověk číslo 1, člověk číslo 2 a blázen idealista

Jednou jsem se ptala své maminky, jestli si myslí, že je vesmír nekonečný. Odpověděla mi jen: „Nevím, Gábinko, ale život konečný je.“

Ach, živote! Cožpak musí dobří lidé umírat? Ach, krásno bezedná! Cožpak musela zkamenět i lidská idea? Už je jen malá. To protože idealisté jsou pro šedost dne blázny. Moc dalekým snem. Moc vzdálená vzpomínka! Ach, světe! Ty! Snad jen všednost tě na sivo obarvila! Zářivé štěstí, že člověk je. Srdce bije! Plíce dýchají! Oči to štěstí však zapoměly vidět. Proč? Proč? Proč? Je stále zde! Pomalu šedne. Mizí. Umírá...

Člověk číslo 1: „Tam! Sleva! Rychle!“

Člověk číslo 2: „Kde? Kde?“

Člověk číslo 1: „Tam!“

Člověk číslo 2: „Moc málo!“

Člověk číslo 1: „Málo? Za mnou! Hle!“

Člověk číslo 2: „Šest! Vem hned šest!“

Člověk číslo 1: „Víc!“

Člověk číslo 2: „Deset!“

Člověk číslo 1: „A tamto? Tucet!“

Člověk číslo 2: „Je na tom sleva! Slepče! Dvacet rovných! A tamto!“

Člověk číslo 1: „Ne... Nemám to rád! A ani tamto a tamto mi není zrovna po chuti.“

Člověk číslo 2: „No a? Sleva! Podívej! Nebo máš snad strach, že nebudeme moci odjet? Ale to se přeci vůbec nemusíš bát! Tak rychle se to tady nezaplň! Táhle je další parkoviště!“

Člověk číslo 1: „Nebyl tam lesík?“

Člověk číslo 2: „Myslíš? Ále! Co na tom sejde! Ber! Kdo se má zaobírat, že tam stál nějaký lesík! Na co nám je? Na nic! Ber! To! To! To! A jak si vlastně věděl, že tam byl nějaký les?“

Člověk číslo 1: „Soused... Chodil tam na procházky.“

Člověk číslo 2: „Ten blázen! Pche! Idealista! Pche! Jen se podívej! Parkoviště je stokrát lepší! Pokud někomu chybí stromy! Hele! Lampy!“

Člověk číslo 1: „Máš pravdu... Jako vždy. A vůbec! Člověk má vždy pravdu!“

Ach! Pravdo... Jak na tebe lidé zapomínají! A jak jsou vlastně zapomětliví a pomíjiví. A přitom by stačilo jen zastavit! Jen tak málo. A stát. Obdivovat svět! Protože svět je jedinečnost! Protože svět je záhadnost! Protože svět je život! Protože svět není jenom slovo Já! Stačilo by se jen zastavit. Probudit se nádechem ze snu šedi a povinností.

Červánky plné vášně, rudé, divoké! Růžové lásky, něžné! Fialové krásy nepopsatelné! Radosti zlaté... Večer pln sametových šatů té spanilé krásky –

Tmy, co mládí z korunek jarních kvítků upíjí. Snad proto je stále tak kouzelná! Tak čarovná! A také plný závoji padajících hvězd propletených přáními! Pln kolébání cinkáním zvonečků snů.

A ráno! Ach, ano... Ráno... Ledové kapky rosy protkané zlatými nitěmi... Samotné slunce je upředlo! Vše čerstvé... Vše svěží! Ptačí rozmarné cvrlikání... Plaché paprsky slunce něžně klouzající po lístcích nebo usedající na bělostný sníh v podobě drahokamů! Nový počátek přichází! Uvítání odcházející sny přednáší. Nový den... Snad bude stejný jako ty šedé před ním. Stačilo by se však nadechnout. Usmát! Radovat se z chviliek. Den by byl nepromarněn.

Člověk číslo 1: „Zase ráno. Dnes bude ale den!“

Člověk číslo 2: „To věru bude. Dnes budu muset udělat tamto!“

Člověk číslo 1: „Já budu muset jít tam.“

Člověk číslo 2: „A potom půjdu za ním. Já vím, už musel přestat dělat tamto. Nemůžu za to, že si nepřišel dřív...“

Člověk číslo 1: „Než půjdu nakoupit, zatopím. Neboj, udělám to já. A potom musím ještě vyřídit tamto. Jé! Petky! Ty nám zde stále zavazí. A proč je nespálit? Ušetříme a bude teplo!“

Člověk číslo 2: „A potom musím udělat ještě tamto! Ne! A tamto! Na, tady jsou další petlahve! Jen je tam dej. Já dnes budu muset zase jít za tamtím. Jak mně se nechce. Kouká z toho malér. A on to měl všechno slíznout šéf!“

Člověk číslo 1: „A pak půjdu vyřídit jeden obchod. Ono to vlastně už je vyřízené! Jen o tom ostatní, co to taky chtějí, ještě neví. Samozřejmě... Všechno jsem zařídil já! Stačila mi obálka, pár peněz...“

Člověk číslo 2: „Pak budu muset jet tam! Bude brzy výstavba dalšího hypermarketu. Koukám, že to už krásně topí!“

Blázen idealista: „Vrahové krásných rán!“

Člověk číslo 1: „Co to křičel ten blázen?“

Člověk číslo 2: „Přitopit! Přitopit!“

Člověk číslo 1: „To je pak vskutku jiná! A co si vlastně celou tu dobu říkal?“

Člověk číslo 2: „Jen měj se. Já odcházím.“

Samotné nebe by plakalo nad tím, jak jsou odlišní lidé stejní. Jak jsou stejní lidé odlišní. Jak se stejné životy odlišných lidí opakují a jak odlišné osudy stejných lidí jsou si blízké. Jaká neúcta a sobeckost vládne světu, kterému již vládnou lidé. Je tak lehké překročit hranici všedních dnů! Stát se alespoň na chvíli v duši bezstarostným ušlechtilým a nesobeckým dítětem plným očekávání, nadějí a odvahy do života. Především pak radosti ze sebe i světa. Blahé spokojenosti i s málem.

Člověk číslo 1: „Na co tak koukáte?“

Blázen idealista: „Stoupněte si vedle mne! Uvidíte!“

Člověk číslo 2: „Co? Vidím jen obilí a za ním les...“

Blázen idealista: „Jenom? Jak je to obilí krásně zlaté, jako samotné slunce! Jak se vlní v horkém dychtivém vánku... Jako moře! Jak na něj padají stíny mraků a plují po něm jako lodě...“

Člověk číslo 1: „A víte, že máte pravdu?“

Člověk číslo 2: „Dooopravdy. To je krása!“

Přítel idealista: „Ano...Krása...“

Gabriela Šmejkalová, KB

NEW MOON

Ahoj, kdo že jsme? No, to je jednoduché, dva nepochopení a nepochopitelní tvorové, kteří si zde budou říkat „Kralevic“ (tato přezdívka má původ v knize Harry Potter a relikvie smrti) a „lord Stark“ (přezdívka je jméno převzaté z knihy Hra o trůny). Takže, nesnažte se nás pochopit a raději si něco od nás přečtěte – baví nás totiž psát a chceme do časopisu svými názory a tvorbou přispívat.

Určitě jste už o tom slyšeli! Přinášíme Vám minipopis pokračování knižní ságy Stmívání: Nový měsíc. Jestli se Vám pořád nevybavuje, o co jde, přiblížíme Vám děj romantického upířího dramatu. Ti kteří viděli nebo četli první díl Stmívání, ví, že se Edward zamiloval do Belly. V Novém měsíci je to úplně naopak. Při oslavě Belliných osmnáctých narozenin se oslavenec řízne a Jasper (Edwardův „bratr“) se neudrží. Kvůli tomuto incidentu se tzv. Éd'a rozhodne Bellu opustit navždy. Dívka je dlouho nešťastná, ale přece se na ni všichni nevykašlali. Je tu přece Jake – proměňující se vlk z rodu Quileutů. Tak se do zdrcené Belly zamiluje jiná nadpřirozená bytost. Jenže ona nemůže přece lásku nemilovaného opětovat. Vše se vyřeší, až naše hrdinka „rekreačně“ skočí z útesu. Bells zachrání Jacob, ale Edward ze svých zdrojů vyvodil, že Bella skočila z jiného důvodu. Odešel totiž jen kvůli její bezpečnosti a stále ji miluje. Jede – s úmyslem se zabít – do italské Voleterry za starobylým klanem Volturiových. Za Bells ale dorazí Alice (Ed'ova „sestra“ a partnerka Jaspera). Díky jejímu daru, vidění do budoucnosti, se i Bella dozví o počínání Edwarda a už to jede jako po másle. Alice s Bellou ho zachrání. Edward se k Isabelle vrátí. Ty už o mě nestojíš? Ne.

Váš Kralevic

.....

A jinak...

Děj Nového Měsíce alespoň zhruba známe, je to podle někoho „trapný“ a zase podle někoho jiného „nepřekonatelný fenomén“. Nový Měsíc je tedy druhým dílem slavné ságy Stmívání a jeho děj se odehrává více-méně v depresi, kterou Isabella Swanová prožívá po odchodu své „existence“ – upíra se staromódním názorem na lásku, Edwarda Cullena. Ale to už víte, nebo vám to někdo z blízkého okolí jistě rád vysvětlí – fanatiků (90% fanaticek) je opravdu

hodně...

Ale proto tady nejsme!!!

Tady s „Kralevicem“ jsme navštívili již 26.11. multikino Olympia, abychom tento film zhlédli. A toto jsou naše poznatky...

PLUSY:

Asi to bude nesporný talent herečky Kristen Stewart, krásné oblečení a například krátká scéna z Rio de Janeira, nebo taktéž krátká scéna, kde se odehrají téměř všechny hlavní akce z filmu – útok Victorie, infarkt Harryho, skok Belly z útesu a hon na vlky pořádaný Charliem.

Taky soundtrack se povedl ♥.

A to je bohužel tak všechno, co jsem na filmu docenila já.

MÍNUSY:

Ač to bolí, je jich hodně...

Scéna na parkovišti, kdy Edward kráčí k Belle měla zdůrazňovat jeho krásu a dokonalost, bohužel jsem nedokázal zadržet výbuchy smíchu způsobené výkonem Roberta Pattinsona (Edward), který měl hodně daleko k dokonalosti. Tím pádem i další scény, které mi tento „Robertek“ kazil a další, které mi „kazil“ Taylor Lautner, protože je sporné, jestli je horším hercem právě „Robertek“ nebo Taylor...

Taky make-up Cullenových (kromě Edy) se mi nelíbil. To maskéři prvního dílu Stmívání „zmákli“ líp.

A poslední scéna, na kterou budu upozorňovat, vize Edovy „sestry“ a kamarádky Alice, kdy běží Bella jako upírka bok po boku s Edwardem. Bylo to zvláštní, ale stěží dokonalé...

Film byl tak na padesát procent dobrý, ale jestli chcete rozumět ječícím sestřičkám a kamarádkám, podívejte se na něj. Minimálně se totiž budete dobře bavit u pokažených scén.

Váš lord Stark

A co bude dál??

*Citace, která napoví o ději třetího dílu Stmívání - Zatmění : „Isabello Stanová,“
podíval se na mě přes své neskutečně dlouhé řasy něžně zlatým, přesto
spalujícím pohledem. „Slibuju, že tě budu milovat navěky – jeden každý den
věčnosti. Vezmeš si mě?“*

Kralevic a lord Stark

A je tu pro Vás ještě jeden film. Film, na který jen tak nezapomenu.

Je to hodně starý snímek, ale přesto...

Film, který mi dal hodně, ale co vlastně? Byl sepsán třináctiletou dívkou podle toho, jak žila, když jí bylo dvanáct. Film o tom, jak nechci dopadnout a jak doufám, nechcete dopadnout ani Vy. Každý - náctiletý by ho měl vidět. Je to...

Třináctka

Tracy (13) má v podstatě vše – mamku, nejlepší kamarádku, partu, téměř výborné známky a průměrný dům. Nepatří však zrovna mezi elitu školy. Touží být jako nejpopulárnější dívka celé instituce – Evie. Když se jí jednou konečně odváží oslovit, Evie jí slíbí, že spolu pojedou nakupovat. Tracy v zoufalé naději běží domů a volá Evie – znova a znova. Pak se rozhodne pro jistou ulici, kam měla jet s Evie, ale nakonec pojedou Tracy sama. Tam potká Evie s cizí dívkou. Tracy zjistí, že dívky pěkné věci prostě kradou. Tracy je zděšená, ale když si vedle ní na lavičku, kam utekla, sedne paní s tlustou peněženkou, neodolá a šikovně provede svou první krádež. Je šťastná, protože si může koupit věci, o jakých dřív jen snila. Evie ji rychle zasvěcuje do „zábavného“ světa a Tracy věří, že je to její opravdová nejlepší kamarádka. Proto tolik nevnímá, že se stala závislou na alkoholu a drogách, brzy se dokonce vyspí se starším černochem. Když jí ale Evie (která se mezitím nastěhovala k Tracy domů, protože ji vyhnal z domu přítel její pěstounky a sestřenice) začne zanedbávat, nezvládá to a začíná se řezat. A vše se zvrtno po „náštěvě kina“.

Evie obrovská mrcha, ale naopak se jí každý, kdo ji odmala měl v pěstounské péči, pokusil znásilnit. Lži, sex, alkohol a drogy jí možná vynahrazují to, co nikdy nezažila – lásku a opravdový domov s oporou. Tracy je zase typický příklad rozkolu osobnosti. Svádění sousedů a problémy ve škole jí nikdy nebyly vlastní. Ale proč by se prostě nemohla nechat vést zkušenější Evie a na všechno podstatné zapomenout ?

Myslím, že aspoň pár z Vás se na tenhle skvělý film podívá...

Režie: Catherine Hardwicke

Scénář: Catherine Hardwicke, Nikki Reed

Herci: Evan Rachel Wood - Tracy Freeland, Nikki Reed – Evie Zamora,
Vanessa Anne Hudgens – Noel

Lord Stark

Commandos2 Mens of Courage-Jak přežít ve válce

Ahoj, tak jsem zase tady. Nedávno mi kamarád půjčil tuto skvělou hru. Nejdřív jsem o ní trochu pochyboval, protože je to přeci jen trochu starší hra. Ale potom mě začala velice bavit díky tomu, že se dosti liší od ostatních strategií.

Commandos2 je jedna z her, kde je nutno zapojit více mozkových buněk než ta, která ovládá vaši pravou ruku. Commandos2 je realtimová strategie, která se odehrává v průběhu 2. světové války. Ale neovládáte žádnou velkou armádu, nýbrž devítičlenné komando. V každé misi máte tým složený z několika lidí. Každý z komanda má nějakou odlišnou speciální schopnost jako, třeba podřezávání, nastražování pastí na medvědy, hod granátem... V každé misi je nějaký odlišný úkol, který má několik možných řešení. Vaši nepřátele jsou dosti ostražití a docela inteligentní, proto některé mise budou dosti zapeklité. Nepřátele reagují na zvuk (např.: střelba, nebo dupání, když se řítíte rychle podříznout nepřítel) a reagují, když vás uvidí. Každý nepřítel má dvě vrstvy zraku – v jedné po vás okamžitě začne střílet a vyvolá alarm a v druhé vás poznává, nebo vás vůbec nevidí, když se plazíte. V Commandos jsou dva druhy nepřátel: Němci a Japonci. Chovají se stejně, akorát jinak vypadají a jinak vyřvávají. Každá postava (jak nepřátelé tak vaši vojáci) má svůj inventář, do kterého dáváte věci jako třeba nůž, provazový žebřík, vysílačku apod. V Commandos je také spousta interiérů a v nich bedny, skříně a krabice. Někdy se budete rozhodovat, jestli si vezmete raketomet nebo jeden vrhací nůž navíc. A když se rozhodnete špatně, bude vám dlouho trvat, než opět najdete to, co potřebujete.

Tým

Zelený beret alias Tiny

Je to takový vypracovaný zabiják. Umí podřezávat, dávat pěstí, zahrabávat se pod zem, pokládat vysílačku a svazovat omráčené nepřátele. I když toho moc neumí, je to hodně taktická a oblíbená jednotka, která umí Němcům i Japoncům pěkně zavařit.

Sniper alias Duke

Skvěle ovládá odstřelovací pušku s tlumičem. Dokáže zaměřit i na velkou dálku, ale musíte si ho všelijak nastavovat, protože když mu něco zavazí v cestě, tak prostě na daný cíl nevystřelí. Umí také dávat pěstí. Já osobně jsem ho docela používal, ale snažil jsem se většinou šetřit náboje, ale dopadlo to tak, že byl konec mise a Duke měl plný zásobník.

Mariňák alias Fins

Je to jako většina mariňáků, takový všeučel. Umí házet nožem, dávat pěstí, natáhnout kotvu přes cestu, aby o ni běžící nepřátelé zakopávali a specializuje se hlavně na vodu. Umí se neomezeně dlouho potápět (pomocí bomby s kyslíkem) a

žraloci nebo nepřátelští potápeči nejsou pro jeho harpunu žádnou hrozbou. Je opravdu „dobrý“ a dají se s ním dělat rychlé akce.

Sapér alias Inferno

Specialista na výbušniny. Umí vyhledávat miny, pokládat nálože, házet granáty, střílet z minometu a plamenometu nebo ovládat dělo. Já ho moc nepoužíval, jen když bylo za úkol něco odpálit, nebo mi stál v cestě tank, či velká skupina nepřátel. Nebo když jsem potřeboval někoho omráčit a nebyl po ruce nikdo jiný. Jsem spíše pro tichou práci.

Řidič alias Tread

No řidič, není to ani tak moc řidič, auto umí řídit každý z týmu. On sice jako jediný umí řídit tank, ale tank, se kterým může jezdit, je jen v poslední misi. Jinak je zručný v házení dýmovnic, paralyzujících jedů a zápalných lahví. Umí také omračovat, nastražit past na medvědy nebo dát přes cestu drát, o který nepřítel zakopne. Já ho hodně používal, hlavně pro tu past a zápalné lahve. Umí zabíjet jak tiše, tak hlučně, a to se mi na něm líbí.

Špion alias Spooky

Asi nejtaktičtější člen týmu. Neumí sice dávat pěstí, ale za to může omamovat injekcí s paralyzujícím jedem, který ve velkém množství dokáže zabít. Nejlepší na něm je, že se může převléct do nepřátelské uniformy a tím pádem si může bezpečně chodit po nepřátelském městě a zaujímat pozornost nepřátel. Dokud nezačne běhat nebo nevystřelí, to ho totiž nepřátelé poznají. Já jsem ho používal nejčastěji, bohužel je jen ve čtyřech misích, takže jsem se ho moc nenabažil.

Agentka alias Natasha

Moc toho neumí. Umí akorát s převlečením chodit po nepřátelském táboře a koketovat s Němci (nebo Japonci) .Umí taky omráčit lahví od vína. Moc jsem ji nepoužíval.

Zloděj alias Lupin

Je to takový zručný mladý chlapec. Umí lézt po stěnách či drátech vysokého napětí, umí nenápadně okrádat Němce a také vykrádat zamčené bedničky. Také je velmi rychlý a umí omračovat, ale ne svazovat. Já ho téměř nepoužil, protože není moc na zabíjení.

Pes alias Whiskey

Je to takový malý hafan, který umí zaujmout pozornost nepřátel štěkáním. Já ho nikdy pořádně nevyužil.

Ted' pár triků z vlastní zkušenosti a řešení situací :

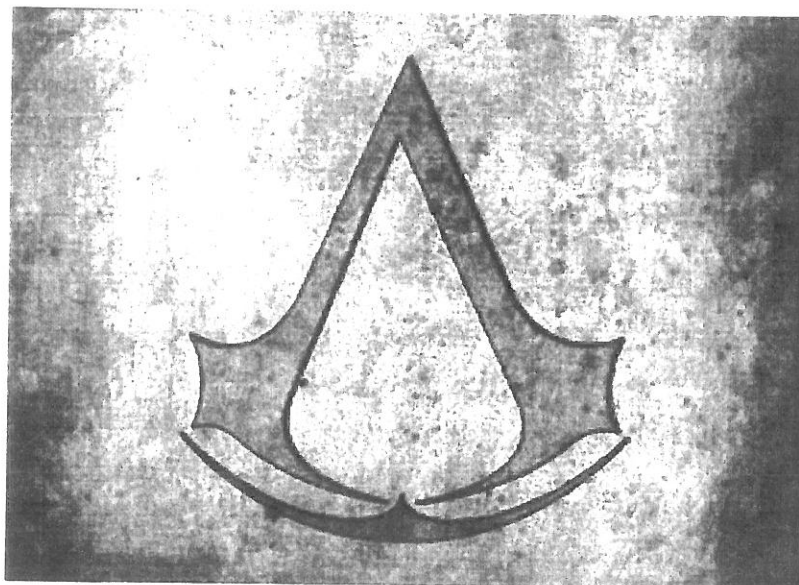
Nepřátelé	Vhodné vybavení	Řešení
Jeden stojící voják, který se dívá na jednu stranu.	Nůž, vrhací nůž, pěst.	Bud' ho podříznout, nebo ho omráčit a svázat ho.
Dva bavící se vojáci. Dívající se na sebe	Cigarety (nebo jiné lákadlo), nůž, vrhací nůž, pěst, past na medvědy, Špion, Nataša.	Jednoho nalákat na cigarety a po cestě ho překvapit s beretem, nebo mariňákem. Nebo do cesty nastavit past na medvědy a pak do ní jednoho nalákat. Nebo zabavit Špionem či Natašou a zezadu zlikvidovat.
Větší skupinka vojáků, kteří na sebe vidí.	Granát, Molotův koktejl.	Nenápadně zezadu přijít s řidičem, nebo sapérem a hodit granát či koktejl. (Určitě existuje i lepší řešení, ale já to řeším takto).
Pochodující voják	Nůž, vrhací nůž, past na medvědy, vykopaná díra, pěst, vysílačka.	Ve vhodnou chvíli podříznout beretem, nebo mu na cestu položit past, nebo nalákat na vysílačku a zezadu mu dát pěstí.
Dva obcházející se vojáci	Nůž, cigarety (nebo jiné lákadlo), 2 vrhací nože, past na medvědy, Špion, Nataša.	Bud' je zabavit Špionem a zezadu podřezat, nebo postavit se s Mariňákem na místo, kde nevidí a naráz je probodnout vrhacími noži, nebo zlikvidovat pastí.

Julián Kantor, TA

Assassin's Creed

Ahoj, takže je tu další díl Šachu a tudíž další moje recenze. Někteří rýpalové si budou stěžovat, že jsem slíbil nové hry a nyní píšu o nějaké, která už není "IN" ... Mně je to – upřímně – jedno, jestli se to líbí vám, počítačovým zavislákům, kteří nedělají nic jiného než hrají hry. Tyto recenze mají za úkol něco jiného. Tyto recenze mají dovést vystresované studenty k oddechu! V podobě nějaké hry, kterou si jednou za čas zahrají, aby se uvolnili nebo pobavili.

Assassin's Creed je hra, ve které hlavního hrdinu chytla jedna organizace a pokud jí nedovolí prohrabat jeho vzpomínky, tak ho zabijí. Oni totiž tvrdí, že v genech se přenáší vzpomínky, ve kterých váš prapra... předek byl vrahem (v období ještě před Kristem, tuším). Hra ovšem na ději nestojí, protože děj není nic moc. Hra stojí na své skvělé grafice, možnostech pohybu skoro všude. Ano, v roli vašeho prapra... předka jste vrah, který se dostane opravdu skoro všude. Umí vylézt na všechny druhy budov, pokud tedy před vámi není 3 metry vysoká příkrá zeď. Můj osobní názor – díky ději hra neobstojí u většiny hráčů a ani nestačí na týden průměrného hraní (1-2 hodiny denně). Věci, které děláte, se opakují neustále dokola : zabij, okrad', ochraň. Lezení po budovách také po chvíli omrzí a výběr druhů zabíjení je sice pestrý, ale potom, až každý trik zkusíte alespoň 20x, se vám to taky „přejí“. Ale abych jen nekritizoval. Myslím, že každý z vás hrál už někdy hru se špatným dějem, ale s dobrou kvalitou. Grafika je totiž v této hře na opravdu vysoké úrovni. Druhý díl jsem ještě nehrál, ale moc se na něj těším, má se odehrávat více ve městě a pár nových věcí vám vytvoří sám mistr da Vinci.

Mates

REDAKČNÍ **R**ADA

SA MICHAELA ZDÁRSKÁ
LUCIE PŘIKRYLOVÁ
MARTINA MORISOVÁ
JAROSLAV POSPÍŠIL
MATĚJ BAČOVSKÝ
MONIKA SUCHÁNKOVÁ
KRISTÝNA DRÁPALOVÁ
TEREZA MORONGOVÁ
DOMINIKA ŠEVČÍKOVÁ
MICHAELA BERGEROVÁ

SB MARTINA BAČANSKÁ
RÁĎA PALOVÁ
KAROLÍNA ZÁDRAPOVÁ

TA PETR ŠUP
PAVLA ZÁHOPOVÁ
ANETA MELOŠOVÁ
MATĚJ ZEMÁNEK
JULIÁN KANTOR

KB GABRIELA ŠMEJKALOVÁ
ZUZANA JELÍNKOVÁ
NATÁLIE KOLLMANOVÁ

XA KATKA VRBACKÁ

MGR. HANA ŠAINI HEJOVÁ

OMLOUVÁME SE ZA CHYBY, TISKAŘSKÉHO ŠOTKA
JSME SE JEŠTĚ NEZBAVILI.

